

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงอุปลักษณะที่เกิดขึ้นในวรรณกรรม ซึ่งในที่นี้ศึกษาเฉพาะกรณีนามปากกาทมยันตี 5 เรื่องด้วยกัน คือ แก้วกลางดง ทวิภพ คู่กรรม ตราบาป และ อติดา เพื่อศึกษา 5 หัวเรื่องด้วยกันคือ

1. ชนิดของคำ
2. ลักษณะการเกิดคำ
3. โครงสร้างของวลี
4. คำหลักของโครงสร้างวลี
5. หมวคหหมู่ของคำ (ความหมายประจำรูปภาษา)

โดยในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นกลุ่มประชากรจากผู้ที่รักการอ่านหนังสือในที่แตกต่างกัน รวมทั้งร้านหนังสือในเขตต่างๆ ในกรุงเทพมหานครทั้งสิ้น 30 ร้าน และ 170 คน โดยการสุ่มคัดเลือกอย่างง่าย แบ่งเป็น 3 ส่วน ด้วยกัน คือ

1. คัดเลือกนามปากกาจาก ร้านหนังสือ 30 ร้าน
2. คัดเลือกนวนิยายที่นิยมจากกลุ่มผู้อ่านในร้านหนังสือ 100 คน
3. ขึ้นชั้นความนิยมในนวนิยายที่นำมาทำการวิจัยจากกลุ่มประชาชนทั่วไปแยกและเพศวัย

70 คน

ผู้วิจัยอธิบายขั้นตอนในการเลือกนามปากกาและนวนิยาย และแบบสอบถามกลุ่มผู้อ่านไว้ในภาคผนวก ก โดยละเอียด

เกณฑ์ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย เครื่องมือทั้งสิ้น 4 ชุดด้วยกันได้แก่

1. นิยามของอุปลักษณะ ตาม ชุมสาย (2540) ที่ผู้วิจัยใช้ในการวิเคราะห์หาอุปลักษณะจากนวนิยายทั้งหมด

2. ชนิดของคำ ความหมายของชนิดของคำและเกณฑ์ในการกำหนดชนิดของคำตาม Kitima Indrambarya (1993) และ (1994) และ วิจินตน์ ภาณุพงษ์ (2541)
3. นิยามของคำประสม และคำซ้อน ตาม อมรา (2546) เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ โครงสร้างของวลีและกำหนดคำหลักของโครงสร้าง
4. นิยามของความหมายประจำรูปภาษา (sense) เพื่อกำหนดหมวดหมู่ให้กับอุปลักษณะทั้งหมดของผู้วิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยเพื่อวิเคราะห์นวนิยายของทมยันตีทั้งสิ้น 5 เรื่องด้วยกัน กล่าวคือ

1. การหาอุปลักษณะที่ปรากฏในนวนิยาย 5 เรื่อง
2. การวิเคราะห์หาชนิดของคำของอุปลักษณะที่ปรากฏ
3. การกำหนดลักษณะการเกิดของคำ (คำประสม คำซ้ำ คำซ้อน) ของอุปลักษณะจากการ วิจัยขั้นตอนที่ 1
4. การศึกษาโครงสร้างของคำประสมในอุปลักษณะที่ปรากฏในการวิจัยขั้นตอนที่ 1
5. การจัดหมวดหมู่ให้กับอุปลักษณะ

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยเพื่อวิเคราะห์นวนิยายของทมยันตีทั้งสิ้น 5 การวิจัยด้วยกัน กล่าวคือ

ในการวิจัยที่ 1 การวิจัยเพื่อหาอุปลักษณะที่ปรากฏในนวนิยาย 5 เรื่อง พบว่า ในนวนิยาย เรื่อง ตราบาป พบอุปลักษณะมากที่สุดคือ 77 คำ รองลงมาได้แก่นวนิยายเรื่อง อติตา คู่กรรม ทวิภพ และ แก้วกลางดง ตามลำดับ

และในการวิจัยที่ 2 การวิจัยเพื่อวิเคราะห์หาชนิดของคำของอุปลักษณะที่ปรากฏ พบว่า ปรากฏชนิดของคำที่เป็นอุปลักษณะทั้งสิ้น 3 ชนิด ได้แก่ คำนาม คำกริยา และคำคุณศัพท์ ทั้งหมด 324 คำโดยที่ปรากฏคำนามมากที่สุด ตามด้วย คำกริยา คำกริยาวิเศษณ์ และคำคุณศัพท์ ตามลำดับ จากมากไปน้อย โดยปรากฏจำนวนคำนาม 249 คำ คำกริยา 71 คำ และคำคุณศัพท์ 4 คำ

สำหรับการวิจัยที่ 3 การวิจัยเพื่อกำหนดลักษณะการเกิดของคำ (คำประสม คำซ้อน) ของ
 อุปลักษณจากการวิจัยที่ 1 ปรากฏคำเดี่ยวร้อยละ 22 คำประสม ร้อยละ 70 คำซ้อน ร้อยละ 5 วลีร้อย
 ละ 1.3 และเป็นประโยคร้อยละ 1.7

ในการวิจัยที่ 4 การวิจัยเพื่อศึกษาโครงสร้างของคำประสมในอุปลักษณที่ปรากฏใน
 การวิจัยที่ 1 พบรูปแบบของโครงสร้างคำประสมทั้งสิ้น 6 รูปแบบ โดยรูปแบบนาม-นามเป็น
 รูปแบบที่ปรากฏเป็นโครงสร้างของคำประสมมากที่สุด ถึง 71 คำ และเมื่อคิดเป็นอัตราส่วน คิดเป็น
 ร้อยละ 57 ซึ่งนับเป็นรูปแบบที่พบว่าปรากฏมากที่สุด โดยรูปแบบนาม-กริยา หรือ กริยา+นาม
 ปรากฏทั้งสิ้น 60 คำ คิดเป็นร้อยละ 43 และรูปแบบนาม-คำประสม ปรากฏ 10 คำคิดเป็นร้อยละ 2
 รูปแบบที่ 4 [นาม-นาม]-กริยา พบ 8 คำ คิดเป็นร้อยละ 1 ส่วนอีก 2 รูปแบบพบเพียงเล็กน้อย

และสุดท้าย การวิจัยที่ 5 การวิจัยเพื่อวิเคราะห์และจัดหมวดหมู่ให้กับอุปลักษณ ผู้วิจัยได้จัด
 หมวดหมู่ของอุปลักษณด้วยความหมายของหมวดหมู่ พบว่า ปรากฏความหมายประจำรูปภาษา
 ทั้งสิ้น 22 ความหมาย

ปัญหาที่พบเพื่อการวิจัย

1. อุปลักษณมีปัญหาในการตีความเนื่องจากปัจจัยในเรื่องของเวลา ซึ่งในอดีตอาจ
 มองเห็นสิ่งหนึ่งแทนอีกสิ่งหนึ่งที่ไม่เหมือนกัน แตกต่างไปจากปัจจุบัน ซึ่งเป็นอีกด้านหนึ่งที่
 น่าสนใจของอุปลักษณ รวมถึงด้านอื่นๆของภาษาศาสตร์อีกด้วย
2. เมื่อการใช้ภาษาในแต่ละพื้นที่แตกต่างกัน ภาษาพูดต่างกัน ภาษาเขียนต่างกัน ดังนั้น
 อาจเป็นไปได้ว่าอุปลักษณนั้นอาจแตกต่างกันด้วย
3. นอกจากนี้ยังมีความเคลือบแคลงอีกมากที่สอดคล้องกับการเกิดอุปลักษณ อย่างเช่น
 อายุ อาชีพ ภูมิฐานะ วัฒนธรรม ศาสนา และอื่นๆอีกหลายประการที่ทำให้แต่ละคนมองเห็นสิ่ง
 ต่างๆ มีความหมายแตกต่างกันออกไป ความแตกต่างเหล่านี้เอง ที่น่านำมาศึกษาเพิ่มเติมเพื่อเป็นการ
 พัฒนาการศึกษาด้านภาษาศาสตร์ให้มากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตามผลงานวิจัยครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งในการศึกษาด้านอุปลักษณซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
 ของงานวิชาการด้านภาษาศาสตร์เพื่อส่งเสริมให้ผู้สนใจได้เล็งเห็นความสำคัญของภาษาและเพื่อ
 การศึกษาต่อยอดให้เกิดประโยชน์มากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยสามารถที่จะเสนอแนะข้อมูลเพื่อเป็นแนวทางศึกษาด้านภาษาศาสตร์เพื่อประยุกต์ใช้ในกรณีต่างๆ ทั้งทางด้านการเขียน การพูด การศึกษาเพิ่มเติม หรือแม้กระทั่งชีวิตประจำวัน เพื่อเป็นประโยชน์มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลสูงสุดดังนี้

1. จากการวิจัยพบว่าอุปลักษณเดียวกันนั้นมีความหมายแตกต่างกันออกไปเมื่อเกิดขึ้นกับบริบทที่ต่างกัน บางครั้งอยู่ในเรื่องเดียวกัน บางครั้งอยู่คนละเรื่องกัน ซึ่งอุปลักษณนั้นขึ้นอยู่กับตัวละครในบริบท อาจเป็นไปได้ว่า ประสบการณ์ของตัวละครนั้นแตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น คำว่า “เต่า” เป็นอุปลักษณ ของ “ช้า” แต่ในอีกบริบทหนึ่งหมายความว่า “อายุยืน” อย่างนี้เป็นต้น
2. จากการวิจัยพบว่าอุปลักษณในแต่ละยุคแต่ละสมัยนั้นแตกต่างกัน เพราะในวรรณกรรมที่เลือกมานั้นบางเรื่องเป็นนวนิยายย้อนอดีต ซึ่งตัวละครจะมีความสับสนต่อกันเมื่อเอ่ยถึงสิ่งที่อีกฝ่ายกล่าวขึ้นโดยใช้อุปลักษณ

การวิจัยในครั้งต่อไปซึ่งเกี่ยวข้องกับอุปลักษณในด้านต่างๆ นั้น เป็นเรื่องที่น่าสนใจและเป็นแนวทางเพื่อการพัฒนางานด้านวรรณกรรมประเภทต่างๆ อีกทั้งเป็นการต่อยอดความรู้ให้กับผู้ที่มีความสนใจด้านภาษาศาสตร์ ซึ่งในอนาคตภาษาอาจเปลี่ยนแปลงไป และอุปลักษณก็อาจเปลี่ยนแปลงความหมายที่มีออกไปจากนี้อีกด้วย อย่างไรก็ตามอุปลักษณนั้นมีความหมายไม่สิ้นสุด เพราะบริบทนั้นขึ้นอยู่กับ สถานการณ์เวลา และคู่สนทนา นอกจากนี้ ปัจจัยอื่นๆ อีกมากที่อาจทำให้อุปลักษณมีความหมายอื่นๆ อีกได้

ในอนาคตผู้วิจัยคิดว่าอุปลักษณที่มีความหมายเปลี่ยนไปนั้น สามารถนำไปเปรียบเทียบปัจจัยต่างๆ เช่น เวลาและสถานการณ์ หรือ อุปลักษณนั้นอาจบ่งบอกถึงวัฒนธรรม ชนชาติได้ด้วย นอกจากนี้ ยังอุปลักษณบ่งบอกถึงวิวัฒนาการของวรรณกรรม หรือประเภทของวรรณศิลป์ เพราะวรรณศิลป์แต่ละประเภทจะปรากฏอุปลักษณแตกต่างกัน เช่น วรรณคดี บทเพลง โคลง กลอน เป็นต้น